

Daniels bok – nummer tre

Dubbla syner

Jeff Pippenger

2023-11-25

Vi behandlar för närvarande de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex i Daniels bok. Det är dolt för dem som har valt att sluta sina ögon, men det finns där för dem som vill se. Vi börjar i Daniel kapitel åtta, vers tretton.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge varar synen om det dagliga offret och om förödelsens överträdelse, som prisger både helgedomen och härskarorna till att bli nedtrampade? Daniel 8:13.

Versen börjar med ordet ”då” och gör en åtskillnad mellan den syn av profetisk historia som Daniel just har sett i de föregående tio verserna. Kapitlets första och andra vers anger det år då Daniel mottog synen och också att han mottog den vid floden Ulai. Från vers tre till vers tolv ”ser” han synen av den profetiska historien. ”Då” ”hör” han en himmelsk dialog bestående av en fråga och ett svar. I vers femton börjar han söka förstå vad den syn av profetisk historia som han just hade ”sett” representerade. Det är av avgörande betydelse att urskilja skillnaden mellan den syn som Daniel ”såg” i vers tre till tolv och den himmelska dialog som han ”hörde” — ty de är två olika syner.

Men saliga är era ögon, ty de ser, och era öron, ty de hör. Matteus 13:16.

Frågan i vers tretton är: ”Hur länge skall synen vara?”, och det ord som översatts med ”syn” är ett annat hebreiskt ord än det ord som i vers sexton har översatts med ”syn”.

Och jag hörde en människas röst mellan Ulajs stränder; den ropade och sade: Gabriel, förklara synen för denne man. Daniel 8:16.

Genom att översätta två olika hebreiska ord med det engelska ordet ”vision” blev de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex ”dolda mitt i öppen dager”. Bibelstudenter som nöjer sig med att endast skumma på ytan betraktar dessa två olika hebreiska ord som samma ord, men de gör det på egen risk.

Att bara skumma över ytan gör föga nytta. Eftertänksam forskning och allvarliga, krävande studier fordras för att förstå den. I Ordet finns sanningar som liknar ådror av dyrbar malm, dolda under ytan. När man gräver efter dem, såsom mannen gräver efter guld och silver, upptäcks de fördolda skatterna. Var viss om att beviset för sanningen finns i själva Skriften. Ett skriftställe är nyckeln till att låsa upp andra skriftställena. Den rika och dolda innebörden uppenbaras av Guds Helige Ande, som gör Ordet klart för vårt förstånd: ”När dina ord öppnas, ger de ljus, de skänker förstånd åt enkla människor.” Fundamentals of Christian Education, 390.

Vi får veta att ”varje faktum har sin betydelse” i Guds ord, och om vi väljer att bortse från det faktum att det finns två olika hebreiska ord som i kapitel åtta översätts med ”syn”, bär vi själva ansvaret för att tillfoga oss laodikeisk blindhet. Det gamla ordspråket lyder: ”ingen är så blind som den som inte vill se.”

”Bibeln innehåller alla de principer som människor behöver förstå för att bli rustade antingen för detta liv eller för det tillkommande livet. Och dessa principer kan förstås av alla. Ingen som äger sinne för att uppskatta dess undervisning kan läsa ett enda avsnitt i Bibeln utan att vinna någon hjälpsam tanke därur. Men Bibelns mest värdefulla undervisning vinnas inte genom tillfällig eller osammanhängande studie. Dess stora sanningssystem är inte framställt på ett sådant sätt att det kan urskiljas av den hastige eller vårdslöse läsaren. Många av dess skatter ligger djupt under ytan och kan erhållas endast genom ihärdig forskning och oavbruten ansträngning. De sanningar som tillsammans bildar den stora helheten måste eftersökas och samlas, ’lite här och lite där.’ Jesaja 28:10.”

”När de på detta sätt utforskas och sammanförs, skall de visa sig vara fullkomligt anpassade till varandra. Varje evangelium är ett komplement till de andra, varje profetia en förklaring till en annan, varje sanning en utveckling av någon annan sanning. Den judiska ordningens förebilder klargörs genom evangeliet. Varje princip i Guds ord har sin plats, varje faktum sin innebörd. Och den fullständiga helhetsbyggnaden, i avsikt och utförande, vittnar om sin Upphovsman. En sådan byggnad kunde intet annat förstånd än den Oändliges fatta eller forma.” Education, 123.

Ordet ”syn” förekommer tio gånger i Daniel kapitel åtta, men dessa tio förekomster består av två olika hebreiska ord, och betydelseerna av dessa ord är inte desamma. Om de hade betytt samma sak, skulle Daniel endast ha använt ett av dessa ord i vart och ett av de tio fallen. Daniel skrev två ord, ty vart och ett av dessa två ord har sin egen betydelse, och det ena betecknar en syn Daniel ”såg”, och det andra en syn han ”hörde”. I vers tretton är ordet som översatts med ”syn” *châzôn*, och det betyder ”en åskådning”, eller ”en syn”, ”en dröm” eller ”ett gudsord”. Jag kallar den ”den profetiska historiens syn” på grund av dess definition och av det sätt på vilket Daniel använder det.

I vers ett i Daniels åttonde kapitel säger Daniel: ”en syn visade sig för mig”, och i vers två säger han två gånger att han ”såg i en syn”. Sedan, i vers tretton, ställs frågan: ”hur länge skall synen vara”. Alla dessa bruk återger det hebreiska ordet ”*châzôn*”. Därefter, i vers femton, kommer vi till kanske det viktigaste tillfället då Daniel använder just samma ord, ty han säger: ”när jag”... ”hade sett synen och sökte efter betydelsen”. Efter att Daniel hade sett *châzôn*-synen ville han förstå vad den betydde. Detta är ett faktum som har stor betydelse för hur ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex är dolda i kapitlet.

Han använder också ordet *châzôn* i vers sjutton och tjugosex. Ordet ”syn” förekommer tio gånger i Daniels åttonde kapitel, och ordet *châzôn* representerar sju av dessa förekomster. Daniel använder det andra hebreiska ord som översätts med ”syn” fyra gånger. Det andra hebreiska ordet är *mar’eh* och betyder ”uppenbarelsegestalt”.

Châzôn förekommer sju gånger i Daniel kapitel åtta, och mar'eh förekommer fyra gånger, och tillsammans motsvarar de de tio gånger då det engelska ordet "vision" förekommer i Daniel kapitel åtta. Sju plus fyra är elva, ty vid ett av de tillfällen då Daniel använde ordet mar'eh översattes det precis så som det är definierat; för i vers femton, när Daniel "sökte efter innebörden" av châzôn-synen om den profetiska historien, "stod där inför" honom "något som såg ut som en man". Ordet "utseende" är mar'eh. Därför använder Daniel mar'eh fyra gånger i Daniel åtta, och en gång översätts det i överensstämmelse med dess primära betydelse, "utseende", och de övriga tre gångerna översätts det med "syn".

Jag avser inte att framföra någon kritik mot de män som översatte King James Bibeln. Det bör dock noteras att i vers tretton återfinns det enda tillagda ordet i King James Bibeln (offer), vilket Inspirationen bestämt säger "inte hör till texten". Inspirationen säger vidare att det tillagda ordet hade "lagts till av mänsklig visdom". I samma kapitel översätts två olika hebreiska ord båda med samma engelska ord. Anledningen till att det är nödvändigt att urskilja skillnaden mellan dessa två ord är av djupgående betydelse.

Och det skedde, när jag, jag Daniel, hade sett synen och sökte förstå dess mening, att se, då stod där framför mig något som till utseendet liknade en man. Och jag hörde en mans röst mellan Ulajs stränder, som ropade och sade: Gabriel, låt denne man förstå synen. Daniel 8:15, 16.

Medan Daniel "sökte efter innebörden" av den "châzôn-syn" som han just hade "sett", underrättar Kristus Gabriel att han skall "låta" Daniel förstå den "mar'eh-syn" som han just hade "hört". Daniel ville förstå synen av den profetiska historien, men Kristus, som i vers tretton hade identifierats som Palmoni (den helige som talade), gav Gabriel befallning att låta Daniel förstå "mar'eh-synen", inte "châzôn-synen". I verserna femton och sexton är det uttryckliga syftet med Gabriel att han skall låta Daniel förstå "mar'eh-synen", vilket är det ord som översatts med "syn" och som betyder "uppenbarelsesgestalt", inte den syn av profetisk historia som Daniel ville förstå. Utan att inse Gabriels uppdrag ligger "de sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex dolda i öppen dager.

I vers tjugosex förekommer båda de hebreiska ord som översätts med "syn" i samma vers, och versen blir en av de främsta nycklarna till att öppna sanningen i Daniels vittnesbörd om de "sju tiderna".

Och synen om aftonen och morgonen, som har blivit kungjord, är sann; försegla därför synen, ty den avser många dagar. Daniel 8:26.

I vers tjugosex är "synen om aftnarna och morgnarna" mar'eh-synen, med betydelsen "uppenbarelse" eller "yttre framträdande", men den syn som skulle "förseglas" är châzôn-synen av profetisk historia. Uttrycket "aftnar och morgnar" är det som avgränsar och identifierar skillnaden mellan de två synerna. Detta sker genom ännu en illustration av den mänskliga faktorn i Bibelns tillkomst. Den mänskliga faktorn bestod både av de profeter som nedtecknade Bibelns ord, men också av dem som översatte Bibeln. Bibeln representerar, liksom Kristus, en förening av gudomlighet och mänsklighet. Denna mänsklighet nedsteg genom historien, från Adam efter hans

syndafall till dem som nedtecknade och översatte Bibeln. Kristus och Bibeln är båda Guds Ord, och Guds Ord är rent, ty kombinationens gudomlighet åsidosatte alltid varje begränsning som fanns i köttet.

Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild för Guds evangelium, vilket han förut hade utlovat genom sina profeter i de heliga skrifterna, om hans Son, Jesus Kristus, vår Herre, som efter köttet var född av Davids säd. Romarbrevet 1:1–3.

Uttrycket ”afton och morgon” förekommer gång på gång i Guds Ord, och det översätts alltid med ”afton och morgon”, såsom i vers tjugosex, och såsom det så ofta återges i skapelseberättelsen i Första Moseboken, där det upprepade gånger heter: ”och det vart afton och det vart morgon” Faktum är — och varje faktum har sin betydelse (och detta faktum är väsentligt att förstå) — att det enda ställe i Bibeln där uttrycket ”afton och morgon” inte översätts med ”afton och morgon” (såsom det görs i vers tjugosex) är i Daniel åtta, vers fjorton. Där, och endast där i Guds Ord, översätts uttrycket ”afton och morgon” helt enkelt med ”dagar”.

Och han sade till mig: Intill två tusen tre hundra dagar; sedan skall helgedomen renas. Daniel 8:14.

Tolv vers senare, i samma kapitel i Daniel, översätts den hebreiska frasen ”afton och morgon” så som den alltid översätts; men i den vers som utgör adventismens centrala pelare och grundval översätts frasen helt enkelt som ”dagar”. Vilket inflytande fick översättarna av King James-bibeln att göra en så uppenbar motsägelse? De hade översatt frasen i vers tjugosex i överensstämmelse med varje annan förekomst av frasen i resten av Bibeln. Men tolv verser före vers tjugosex, i vers fjorton, satte deras mänsklighet en särskild åtskillnad på svaret på frågan i vers tretton. Och frågan i vers tretton innefattade det enda ordet (offer), som inte skulle läggas till i Bibeln. Gud ville att vers fjorton skulle träda fram på ett mycket djupgående och särpräglad sätt. Därigenom angav han också vad Gabriel hade fått i uppdrag att få Daniel att förstå.

I vers sexton befallde Jesus Gabriel att få Daniel att förstå mar’eh-synen, trots att Daniel sökte förstå châzôn-synen av den profetiska historien. Vers tjugosex säger att ”synen om aftnarna och morgnarna som har blivit meddelad” var ”sann”. Châzôn-synen hade varit en profetisk ”syn”, men mar’eh-synen blev ”meddelad”, ty den hade blivit uttalad. Den hade blivit uttalad i vers fjorton när Palmoni sade: ”intill två tusen tre hundra aftnar och morgnar; sedan skall helgedomen renas.” Vers tjugosex använder uttrycket ”aftnar och morgnar” när den identifierar den som den syn som hade blivit ”uttalad”, för att markera åtskillnaden mellan de två synerna i Daniel kapitel åtta. Synen av den profetiska historien, som Daniel hade ”sett” och som Daniel önskade förstå, skilde sig från den syn som blev ”uttalad” och som Daniel hade ”hört”. Än viktigare är att den syn som Daniel ”hörde” var den syn som Gabriel skulle ge Daniel förståelse av.

Den mänsklighet som deltog i tillkomsten av den heliga Bibeln återgav ordet ”syn” tio gånger i Daniels åttonde kapitel, och därigenom dolde den åtskillnaden mellan en syn som ”sågs” och en annan syn som ”hördes”. Därmed skymde den den betoning som visar att Kristi avsikt var att Daniel skulle förstå den syn han hade ”hört”, snarare än den syn han hade ”sett”. Vi kan nu betrakta vad Gabriel gör för att fullgöra sitt uppdrag.

Så kom han nära den plats där jag stod; och när han kom, blev jag förskräckt och föll ned på mitt ansikte. Men han sade till mig: Förstå, du människobarn, ty synen gäller ändens tid. Och medan han talade med mig, låg jag i djup sömn med mitt ansikte mot marken; men han rörde vid mig och reste mig upp där jag stod. Och han sade: Se, jag skall låta dig veta vad som skall ske vid vredenens sista ände; ty vid den fastställda tiden skall änden komma. Daniel 8:17–19.

Gabriel börjar nu sitt verk med att ge Daniel förståelse av synen om de tvåtusen trehundra aftnarna och morgnarna, vilken är sann. Han underrättar honom först om att synen om den profetiska historien, châzôn-synen, skulle vara vid ”ändens tid”. Sedan, medan Daniel var i en profetisk sömn, rörde Gabriel vid Daniel och ställde honom upprätt. Han säger honom: ”Jag skall låta dig få veta.”

Det var detta Palmoni (Kristus) hade sagt åt Gabriel att göra, när han sade: ”Gabriel, låt denne man förstå synen [mar’eh] om aftnarna och morgnarna.” Gabriel säger att han skall låta Daniel ”få veta vad som skall ske vid slutet av vreden”. Där är det! Där finns ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex! Det är dolt genom just den profetiska teknik som Gabriel gång på gång hade lett profeterna att vittna om och tillämpa i sina skrifter! Den tekniken är ”rad på rad, här litet och där litet”.

I boken ”Tankar om Daniel och Uppenbarelseboken” av Uriah Smith (som alla adventister, och till och med deras grannar, borde vara förtrogna med) kommenterar Smith verserna sjutton till nitton i Daniel kapitel åtta:

”Med ett allmänt uttalande om att änden skall komma på den bestämda tiden, och att han skall låta honom veta vad som skall ske vid harmens yttersta slut, övergår han till en uttolkning av synen. Harmen måste förstås omfatta en tidsperiod. Vilken tid? Gud sade till sitt folk Israel att han skulle utgjuta sin harm över dem för deras ogudaktighet; och så gav han anvisningar angående ”Israels vanhelgade ogudaktige furste”: ”Tag av bindeln och lyft av kronan. ... Jag skall omstörta, omstörta, omstörta den; och den skall inte mer vara, till dess han kommer, vilkens rätt det är; och jag skall ge den åt honom.” Hesekiel 21:25–27, 31.

”Här är tiden för Guds harm mot sitt förbundsfolk, den tid under vilken helgedomen och hären skall trampas under fötterna. Huvudbindeln avlägsnades och kronan togs bort, när Israel lades under det babyloniska riket. Det omstörtades åter av mederna och perserna, åter av grekerna, åter av romarna, i överensstämmelse med de tre gånger ordet upprepas av profeten. Judarna, som då hade förkastat Kristus, blev snart kringspridda över jordens yta; och det andliga Israel har intagit den bokstavliga sädens plats; men de är underkastade jordiska makter och skall så förbli till dess Davids tron åter upprättas, — till dess han som är dess rättmätige arvinge, Messias, Fridsfursten, kommer, och då skall den ges åt honom. Då skall harmsenheten ha upphört. Vad som skall ske vid slutet av denna tidsperiod skall ängeln nu göra känt för Daniel.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

Den ”förbittring” som Smith identifierar började när Manasse fördes till Babylon av assyrierna år 677 f.Kr. Tyvärr tar Smith Sidkias omstörtande år 586 f.Kr. och fastställer detta som utgångspunkt för perioden av den ”förbittring” som omtalas i vers nitton. Smith behandlar helt enkelt inte vad det innebär att versen talar om ”förbittringens sista ände”. Han behandlar det som enbart ”förbittring”,

fastän grammatiken och logiken kräver att om det finns en ”sista ände” på förbittringen, så finns det också åtminstone en ”första ände” på förbittringen. Smith visste att de sjuttio årens fångenskap började med Nebukadnessars första angrepp mot Jojakim år 606 f.Kr., men fastställde utgångspunkten för perioden av förbittringen till Nebukadnessars tredje angrepp, vilket utfördes mot Sidkia, den siste judiske kungen.

”Även om vi har en mer detaljerad redogörelse för hans [Daniels] tidiga liv än vad som finns bevarat om någon annan profets, lämnas dock hans födelse och härkomst i fullständig dunkelhet, utom att han var av kunglig börd, sannolikt av Davids hus, som vid denna tid hade blivit mycket talrikt. Han framträder först som en av Juda ädla fångar, under det första året av Nebukadnessar, Babylons kung, vid början av de sjuttio årens fångenskap, 606 f.Kr. Jeremia och Habackuk frambar ännu sina profetior. Hesekiel började kort därefter, och något senare Obadja; men båda dessa avslutade sitt verk årtal före slutet av Daniels långa och lysande bana. Endast tre profeter följde efter honom: Haggai och Sakarja, som utövade det profetiska ämbetet under en kort tid samtidigt, 520–518 f.Kr., samt Malaki, den siste av Gamla testamentets profeter, som verkade en kort tid omkring 397 f.Kr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 19.

Smith identifierade med rätta ”förbittringen” i vers nitton som en tidsperiod. Han identifierade med rätta perioden som nedtrampandet av helgedomen och hären, i överensstämmelse med Daniel kapitel åtta vers tretton, och han identifierade med rätta slutpunkten som den 22 oktober 1844.

Smith hade delvis rätt, men missade sanningen genom att göra det som var kännetecknande för hans profetiska tillämpningar. Han lät historien styra sin tolkning av det profetiska ordet, i stället för att låta det profetiska ordet vägleda hans förståelse av historien. Om vi låter Bibeln definiera den profetiska historien, har vi då den rätta informationen för att närma oss historien.

Bibeln lär att den som en människa blir besegrad av, den mannens tjänare är hon.

Medan de lovar dem frihet, är de själva fördärvets tjänare; ty den som en människa har blivit övervunnen av, åt den är hon också gjord till slav. 2 Petrus 2:19.

Manasse blev bortförd i fångenskap till Babylon år 677 f.Kr. Det är där som Juda blev kuad och fördes i trældom. Detta är utgångspunkten som återges på både 1843 års och 1850 års tabeller, vilka syster White godkänner som riktiga. Smith låter nedtrampandet i Daniel kapitel åtta, vers tretton, börja med Sidkia, den siste av Judas kungar. Sidkia var slutet på en fortskridande dom och inte början. Syster White identifierar att Manasses fångenskap i Babylon var en ”handpenning” på det som skulle komma. En ”handpenning” är en första betalning och markerar början på ett förvärv som följs av ytterligare betalningar.

”Troget fortsatte profeterna sina varningar och sina förmaningar; frimodigt talade de till Manasse och till hans folk; men budskapen föraktades; det avfälliga Juda ville inte höra. Som ett förebud om vad som skulle drabba folket om de fortsatte i sin obotfärdighet, lät Herren deras kung bli tillfångatagen av en skara assyriska soldater, som ”fängslade honom och förde honom till Babylon”, deras tillfälliga huvudstad. Denna hemsökelse förde kungen till besinning; ”han bönföll Herren, sin Gud, och ödmjukade sig djupt inför sina faders Gud och

bad till honom; och han lät beveka sig av honom och hörde hans bön och förde honom åter till Jerusalem, till hans kungarike. Då insåg Manasse att Herren, han är Gud.” 2 Krönikeboken 33:11–13. Men denna omvändelse, anmärkningsvärd som den än var, kom för sent för att rädda riket från det fördärvliga inflytandet av årtal av avgudiska seder. Många hade snubblat och fallit för att aldrig mer resa sig.” Profeter och kungar, 382.

Manasse markerade den ”handpenning” som inledde ”förbannelsen” under de ”sju tiderna”, vilken var den sista ”vreden”, ty den ”första vreden” hade redan börjat när det norra riket fördes bort i fångenskap år 723 f.Kr. Sedan, vid Jojakims störtande, när Daniel fördes bort i fångenskap, började de sjuttio år av fångenskap som Jeremia angav, år 606 f.Kr. Två kungar efter Jojakim förstördes Jerusalem, och den siste judiske kungen, Sidkia, såg sina söner dödas inför sina ögon; därefter fick han ögonen utstuckna och fördes som fånge till Babylon.

Smith hänförde hela den fortskridande domen till Sidkia och använde domen över Sidkia som beviset för sitt antagande. Domen över Sidkia, som var den ”ogudaktige och vanhelgade fursten”, visade att Juda krona skulle avlägsnas till dess att Kristus kom för att upprätta ett rike. Smith sade: ”de är underkastade jordiska makter, och kommer att vara det till dess Davids tron åter upprättas,—till dess han som är dess rättmätige arvinge, Messias, Fridsfursten, skall komma, och då skall den ges åt honom.” Den 22 oktober 1844, i uppfyllelse av Daniel kapitel sju, verserna tretton och fjorton, kom Kristus, framställd som Människosonen, inför Fadern för att ta emot ett rike.

Jag såg i synerna om natten, och se, en som liknade en människoson kom med himlens skyar, och han kom fram till den Gamle av dagar, och man förde honom fram inför honom. Och åt honom gavs välde och härlighet och rike, för att alla folk, stammar och språk skulle tjäna honom: hans välde är ett evigt välde, som inte skall förgå, och hans rike är ett som inte skall förstöras. Daniel 7:13, 14.

Syster White bekräftar att Daniel kapitel sju, verserna tretton och fjorton, uppfylldes den 22 oktober 1844.

”Kristi ankomst såsom vår överstepräst till det allra heligaste, för helgedomens rening, sådan den framställs i Daniel 8:14; Människosonens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den skildras i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och denna framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan den beskrivs av Kristus i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 426.

Smith tog inte upp nyckelelementet i ”vredens sista tid”. Han undvek den bibliska princip som visar att Juda kuvades på Manasses tid, och att fångenskapen som började två kungar före Sidkia också utgjorde en bild av att Juda redan var underkastat Babylon, innan Sidkia mötte sitt öde. Trots dessa uppenbara utelämnanden hävdade han ändå: ”här är perioden av Guds vrede mot sitt förbundsfolk; den period under vilken helgedomen och härskaran skall trampas under fötterna.” Han förknippar därför direkt ”perioden av Guds vrede” med Daniel kapitel åtta och frågan ”hur länge” i vers tretton. Svaret i vers fjorton var: till den 22 oktober 1844.

Förskingringen i den babyloniska fångenskapen var en fortskridande historia som började år 677 f.Kr. och fortsatte till 1844. Den perioden motsvarar två tusen fem hundra tjugo år, vilket naturligtvis är de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex. Slutet på den tidsperioden den 22 oktober 1844 gav Daniel ett andra vittne till "mar'eh-synen" om de två tusen tre hundra aftnarna och morgnarna.

Gabriel fick i uppdrag att få Daniel att förstå den synen, och det Gabriel gjorde var att tillhandahålla ett andra vittne till slutdatumet den 22 oktober 1844. Han tillhandahöll inte bara ett andra vittne för att fastställa datumet för uppfyllelsen av båda tidsprofetiorna, utan såsom Smith med rätta påpekade hade den tidsperiod som var förbunden med det andra vittnet till 1844 identifierats i vers tretton som den period under vilken helgedomen och härskarans folk skulle trampas under fötterna. Frågan i vers tretton är: "Hur länge varar synen om det dagliga offret och ödeläggelsens överträdelse, som prisger både helgedomen och härskarans folk till att trampas under fötterna?" Den tidsperioden var "de sju tiderna" i Tredje Moseboken 26.

Det som Smith inte såg, eller undvek att identifiera, var att "vreden" i vers nitton var denna vredes "slutliga ände". Om det finns en "sista", så finns det också en "första", och Daniel anger i kapitel elva när den "första vreden" upphörde. Han identifierar påvedömet som härskande under den mörka medeltiden, och han säger att påvedömet skulle ha framgång till dess att vreden var fullbordad, eller hade upphört.

Och kungen skall göra efter sitt behag; och han skall upphöja sig själv och förhäva sig över varje gud, och han skall tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och han skall ha framgång till dess att vredesdomen har fullbordats; ty det som är fast beslutat skall ske. Daniel 11:36.

Den trettiosjätte versen uppfattas allmänt som den vers som aposteln Paulus parafraserar i sitt andra brev till Thessalonikerna.

Låt ingen bedra er på något sätt; ty den dagen kommer inte, om inte först avfallet har kommit och syndens människa, fördärvets son, har uppenbarats, han som sätter sig upp mot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller det som tillbeds, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud. 2 Thessalonikerbrevet 2:3, 4.

Paulus' "syndens människa", som också är "fördärvets son", som "sätter sig upp mot allt som kallas Gud eller heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel såsom vore han Gud", är också den "konung" som "skall göra efter sitt behag; och han skall upphöja sig och förhäva sig över alla gudar". Båda ställena syftar på påven i Rom. Daniel skriver att påven skulle ha framgång, det vill säga tränga framåt, till dess att "förbittringen har nått sitt slut". Förbittringen i vers trettiosex hade blivit "bestämd". Ordet "bestämd" betyder "att såra".

Påvedömet erhöll sitt "dödliga sår" år 1798, och vid den tidpunkten blev den "första vreden" fullbordad eller avslutad. Ordet "fullborda" betyder att bringa till ett slut eller att upphöra. Slutet på "vreden" i kapitel åtta, vers nitton, angav slutet på den tidsperiod under vilken helgedomen och härskarorna skulle bli nedtrampade. Den upphörde år 1844, men den "första" vreden upphörde år 1798.

Den ”sista vredesdomen” upphörde år 1844, tvåtusent femhundra tjugo år efter att kung Manasse fördes till Babylon av assyrierna år 677 f.Kr. Den ”första” vredesdomen upphörde år 1798, tvåtusent femhundra tjugo år efter att det norra riket Israel fördes bort i slaveri av assyrierna år 723 f.Kr.

Det finns mer att säga om de dolda ”sju tiderna” i Daniels bok, och vi kommer att behandla detta i vår nästa artikel.

”Och skriv till ängeln för församlingen i Laodicea: Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, begynnelsen till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller varm. Jag önskar att du vore kall eller varm. Men eftersom du är ljum och varken kall eller varm, skall jag utspy dig ur min mun. Ty du säger: Jag är rik och har vunnit rikedom och behöver ingenting, och du vet inte att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.”

”Herren visar oss här att det budskap som skall bäras till Hans folk av tjänare som Han har kallat att varna folket inte är ett budskap om fred och trygghet. Det är inte endast teoretiskt, utan praktiskt i varje särskild punkt. Guds folk framställs i budskapet till laodiceerna såsom varande i ett tillstånd av köttslig säkerhet. De är i ro och tror sig befinna sig i ett upphöjt tillstånd av andliga framsteg. Ty du säger: Jag är rik och har vunnit rikedom och behöver intet; och vet icke att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.”

”Vilken större villfarelse kan drabba människors sinnen än en förtröstan på att de har rätt, när de i själva verket har fullständigt fel! Den Sanne Vittnets budskap finner Guds folk i en sorglig villfarelse, och ändå uppriktiga i denna villfarelse. De vet inte att deras tillstånd är beklagansvärt i Guds ögon. Medan de som tilltalas smickrar sig själva med att de befinner sig i ett upphöjt andligt tillstånd, bryter den Sanne Vittnets budskap deras trygghet genom den häpnadsväckande fördömsen av deras verkliga tillstånd av andlig blindhet, fattigdom och elände. Vittnesbördet, så skarpt och strängt, kan inte vara ett misstag, ty det är den Sanne Vittnet som talar, och Hans vittnesbörd måste vara riktigt.” Testimonies, band 3, s. 252.